

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2015/1589**z dnia 13 lipca 2015 r.****ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 109,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy to rozporządzenie ujednoczyć.
- (2) Bez uszczerbku dla specjalnych zasad proceduralnych, ustanowionych w rozporządzeniach dla niektórych sektorów, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do pomocy we wszystkich sektorach. Do celów stosowania art. 93 i 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Komisja, na podstawie jego art. 108, posiada szczególną kompetencję decydowania o zgodności pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym, w trakcie przeglądu istniejącej pomocy, przy podejmowaniu decyzji w sprawie nowej lub zmienionej pomocy oraz przy podejmowaniu działań dotyczących niezgodności z jej decyzjami lub z wymogiem dotyczącym zgłoszenia
- (3) W związku ze zmodernizowanym systemem zasad pomocy państwa, który ma przyczynić się zarówno do realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz wzrostu, jak i do konsolidacji budżetowej, art. 107 TFUE powinien być stosowany skutecznie i jednolicie w całej Unii. Rozporządzeniem (WE) nr 659/1999 skonsolidowano i ugruntowano wcześniejszą praktykę Komisji na rzecz zwiększenia pewności prawa oraz wsparcia rozwoju polityki w dziedzinie pomocy państwa w warunkach przejrzystości.
- (4) W celu zapewnienia pewności prawa należy określić okoliczności, w jakich pomoc ta zostanie uznana za pomoc istniejącą. Urzeczywistnienie i umocnienie rynku wewnętrznego jest procesem stopniowym, mającym odzwierciedlenie w ciągłym rozwoju polityki pomocy państwa. Uwzględniając ten rozwój, niektóre środki, które w chwili wprowadzania w życie nie stanowiły pomocy państwa, mogły od tamtej pory stać się pomocą państwa.
- (5) Zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE wszelkie plany przyznawania nowej pomocy mają być zgłaszane Komisji i nie mogą zostać wprowadzone w życie przed zatwierdzeniem ich przez Komisję.
- (6) Zgodnie z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) państwa członkowskie są zobowiązane do współpracy z Komisją i do dostarczania jej wszelkich informacji koniecznych dla wykonywania przez Komisję jej zadań na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (7) Termin, w którym Komisja dokonuje zakończenia badania wstępnego zgłoszonej pomocy, powinien zostać określony jako dwa miesiące od otrzymania kompletnego zgłoszenia lub od otrzymania należycie uzasadnionego oświadczenia zainteresowanego państwa członkowskiego, że uznaje ono zgłoszenie za kompletne, ponieważ dodatkowe informacje, o jakie zwróciła się Komisja, nie są dostępne lub już zostały dostarczone; do celów pewności prawa badanie to powinno zostać zakończone decyzją.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 29 kwietnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1).

⁽³⁾ Zob. załącznik I.

- (8) We wszystkich przypadkach, gdy w wyniku badania wstępnego Komisja nie może stwierdzić, czy pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, należy wszcząć formalną procedurę dochodzenia w celu umożliwienia Komisji zebrania wszystkich informacji, jakie są jej potrzebne dla oceny zgodności pomocy oraz dla umożliwienia zainteresowanym stronom przedstawienia swoich uwag. Prawa zainteresowanych stron mogą być w najlepszy sposób chronione w ramach formalnej procedury dochodzenia, przewidzianej w art. 108 ust. 2 TFUE.
- (9) Aby Komisja mogła ocenić zgodność z rynkiem wewnętrznym wszelkiej zgłoszonej lub niezgodnej z prawem pomocy państwa, co stanowi wyłączną kompetencję Komisji na mocy art. 108 TFUE, należy zapewnić Komisji uprawnienia, na użytek egzekwowania zasad pomocy państwa, do zwracania się z wnioskiem o niezbędne informacje dotyczące rynku, do państw członkowskich, przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, w każdym przypadku, gdy ma ona wątpliwości co do zgodności danego środka z zasadami unijnymi i w związku z tym wszczęła formalną procedurę dochodzenia. W szczególności, Komisja powinna korzystać z tych uprawnień w przypadkach, w których konieczne wydaje się dokonanie złożonej oceny merytorycznej. Decydując o tym, czy skorzystać z tych uprawnień, Komisja powinna należycie uwzględnić czas trwania badania wstępnego.
- (10) W celu dokonania oceny zgodności środka pomocy z rynkiem wewnętrznym po wszczęciu formalnej procedury dochodzenia, w szczególności jeżeli chodzi o technicznie złożone przypadki podlegające ocenie merytorycznej, Komisja powinna być w stanie, za pomocą zwykłego wniosku lub decyzji, zażądać od każdego państwa członkowskiego, przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw wszelkich informacji dotyczących rynku, niezbędnych do dokończenia oceny, jeżeli informacje przedstawione przez zainteresowane państwo członkowskie w czasie badania wstępnego nie są wystarczające, z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw.
- (11) Z uwagi na szczególną relację między beneficjentami pomocy a zainteresowanym państwem członkowskim Komisja powinna mieć możliwość zwracania się o informacje do beneficjenta pomocy wyłącznie w porozumieniu z zainteresowanym państwem członkowskim. Udzielenie informacji przez danego beneficjenta środka pomocy nie stanowi podstawy prawnej do negocjacji dwustronnych między Komisją a danym beneficjentem.
- (12) Komisja powinna wybierać adresatów wniosków o udzielenie informacji na podstawie obiektywnych kryteriów właściwych dla danego przypadku, zapewniając, aby, w sytuacji gdy wniosek jest kierowany do próby przedsiębiorstw lub ich związków, próba respondentów była reprezentatywna w każdej kategorii. Wymagane informacje powinny obejmować w szczególności faktyczne dane przedsiębiorstwa i dane rynkowe oraz opartą na faktach analizę funkcjonowania rynku.
- (13) Komisja, jako organ wszczynający procedurę, powinna odpowiadać za sprawdzanie zarówno przekazania informacji przez państwa członkowskie, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, jak i domniemanej poufności informacji, które mają być ujawnione.
- (14) Komisja powinna być w stanie egzekwować stosowanie się do wniosków o udzielenie informacji, które skierowała do jakiegokolwiek przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, w zależności od sytuacji, poprzez nakładanie proporcjonalnych grzywn i okresowych kar pieniężnych. Ustalając kwoty grzywn i okresowych kar pieniężnych, Komisja powinna należycie uwzględnić zasady proporcjonalności i stosowności, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw. Prawa stron, do których zwrócono się o udzielenie informacji, powinny być chronione poprzez zapewnienie im możliwości przedstawienia swojego stanowiska przed podjęciem ewentualnej decyzji o nałożeniu grzywny lub okresowej kary pieniężnej. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinien mieć nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do takich grzywn i okresowych kar pieniężnych na mocy art. 261 TFUE.
- (15) Uwzględniając należycie zasady proporcjonalności i stosowności, Komisja powinna mieć możliwość obniżenia kwoty okresowych kar pieniężnych lub całkowitego ich anulowania, jeżeli adresaci wniosków dostarczą wymagane informacje mimo przekroczenia wyznaczonego terminu.
- (16) Grzywny i okresowe kary pieniężne nie mają zastosowania do państw członkowskich, ponieważ mają one obowiązek lojalnej współpracy z Komisją zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE oraz przekazywania Komisji wszelkich informacji, które są jej niezbędne do wykonywania obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (17) Po uwzględnieniu uwag złożonych przez zainteresowane strony Komisja powinna zakończyć badanie w drodze ostatecznej decyzji, jak tylko usunięte zostaną wątpliwości. Właściwe jest, w przypadku gdy badanie to nie zostanie zakończone po upływie 18 miesięcy od wszczęcia procedury, aby zainteresowane państwo członkowskie miało możliwość wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji, którą Komisja powinna podjąć w ciągu dwóch miesięcy.

- (18) W celu zabezpieczenia praw do obrony, jakie przysługują zainteresowanemu państwu członkowskiemu, należy mu przekazywać kopie wniosków o udzielenie informacji przesyłanych do innych państw członkowskich, przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw oraz umożliwić mu przedstawianie opinii na temat otrzymanych uwag. Należy mu także przekazywać nazwy przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, do których wystąpiono z wnioskiem, o ile te podmioty nie powołały się na swój uzasadniony interes w odniesieniu do ochrony swojej tożsamości.
- (19) Komisja powinna należycie uwzględnić uzasadniony interes przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony ich tajemnic handlowych. Komisja nie powinna mieć możliwości wykorzystywania poufnych informacji przekazanych przez respondentów, których nie można zagregować ani w inny sposób zanonimizować, w żadnej decyzji, chyba że wcześniej uzyska ich zgodę na ujawnienie tych informacji zainteresowanemu państwu członkowskiemu.
- (20) W przypadkach gdy wydaje się, że informacje oznaczone jako poufne nie są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, odpowiednim jest posiadanie mechanizmu umożliwiającego Komisji zdecydowanie, w jakim zakresie takie informacje można ujawnić. We wszelkich takich decyzjach o odrzuceniu wniosków o uznanie informacji za poufną należy wskazać okres, po którego zakończeniu informacje zostaną ujawnione, tak aby respondent mógł skorzystać z dostępnej ochrony prawnej, w tym ze środków tymczasowych.
- (21) W celu zapewnienia prawidłowego i skutecznego stosowania zasad pomocy państwa Komisja powinna mieć możliwość cofnięcia decyzji opartej na nieprawidłowych informacjach.
- (22) W celu zapewnienia zgodności z art. 108 TFUE, w szczególności z obowiązkiem zgłoszenia oraz klauzulą zawieszającą w art. 108 ust. 3, Komisja powinna zbadać wszystkie przypadki pomocy przyznanej bezprawnie. W interesie przejrzystości i pewności prawa ustanawia się procedury stosowane w takich przypadkach. W sytuacji gdy państwo członkowskie nie zastosowało się do obowiązku zgłoszenia lub klauzuli zawieszającej, Komisja nie powinna być związana terminami.
- (23) Komisja powinna mieć możliwość zbadania, z własnej inicjatywy, informacji z dowolnego źródła na temat pomocy niezgodnej z prawem, aby zapewnić zgodność z art. 108 TFUE, a w szczególności z obowiązkiem zgłoszenia oraz klauzulą zawieszającą przewidzianą w art. 108 ust. 3 TFUE, oraz dokonania oceny zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym.
- (24) W przypadkach pomocy niezgodnej z prawem Komisja powinna posiadać prawo uzyskania wszystkich koniecznych informacji umożliwiających jej podjęcie decyzji oraz bezzwłoczne przywrócenie, gdzie jest to właściwe, niezakłóconej konkurencji. Dlatego też właściwe jest umożliwienie Komisji przyjęcia środków tymczasowych skierowanych do zainteresowanego państwa członkowskiego. Środki tymczasowe mogą przyjąć formę nakazów informacji, nakazów zawieszenia i nakazów windykacji. Komisja powinna mieć możliwość – w razie niezastosowania się do nakazu informacji – podjęcia decyzji na podstawie dostępnych informacji oraz – w razie niezastosowania się do nakazów zawieszenia i windykacji – skierowania sprawy bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 108 ust. 2 akapit drugi TFUE.
- (25) W przypadkach pomocy niezgodnej z prawem, która nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, skuteczna konkurencja powinna zostać przywrócona. W tym celu konieczne jest, aby pomoc ta, włączając odsetki, została bezzwłocznie odzyskana. Właściwe jest, aby windykacja takiej pomocy została przeprowadzona zgodnie z procedurami prawa krajowego. Stosowanie tych procedur nie powinno, przez uniemożliwienie bezzwłocznego i efektywnego wykonania decyzji Komisji, utrudniać przywrócenia skutecznej konkurencji. Dla osiągnięcia tego celu państwa członkowskie powinny podjąć wszelkie konieczne środki zapewniające skuteczność decyzji Komisji.
- (26) Do celów pewności prawa właściwe jest wprowadzenie 10-letniego okresu przedawnienia w odniesieniu do pomocy niezgodnej z prawem, po którego upływie nie będzie możliwe nakazanie windykacji.
- (27) Ze względów związanych z pewnością prawa należy przewidzieć okresy przedawnienia obowiązujące przy nakładaniu grzywien i okresowych kar pieniężnych oraz ich egzekwowaniu.
- (28) Pomoc świadczona niezgodnie z przeznaczeniem może mieć skutki w zakresie funkcjonowania rynku wewnętrznego podobne do skutków pomocy niezgodnej z prawem i w związku z tym powinna być traktowana zgodnie z podobnymi procedurami. W przeciwieństwie do pomocy niezgodnej z prawem pomoc, która mogła być świadczona niezgodnie z przeznaczeniem, jest pomocą, która została wcześniej zatwierdzona przez Komisję. Dlatego Komisja nie powinna być upoważniona do użycia nakazu windykacji w odniesieniu do pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem.

- (29) Zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE Komisja jest zobowiązana, we współpracy z państwami członkowskimi, do prowadzenia stałego przeglądu wszystkich istniejących systemów pomocy. W interesie przejrzystości i pewności prawa właściwe jest określenie zakresu współpracy na mocy tego artykułu.
- (30) W celu zapewnienia zgodności istniejących programów pomocowych z rynkiem wewnętrznym oraz zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE Komisja powinna zaproponować właściwe środki, gdy istniejący program pomocowy nie jest lub przestaje być zgodny z rynkiem wewnętrznym, oraz powinna wszcząć procedurę przewidzianą w art. 108 ust. 2 TFUE, jeżeli zainteresowane państwo członkowskie odmawia wdrożenia proponowanych środków.
- (31) Właściwe jest określenie wszystkich możliwości, jakimi dysponują strony trzecie w celu obrony swoich interesów w ramach procedur pomocy państwa.
- (32) Skargi są istotnym źródłem informacji umożliwiającej wykrycie naruszeń prawa Unii w zakresie pomocy państwa. W celu zapewnienia jakości skarg wnoszonych do Komisji i jednocześnie przejrzystości i pewności prawa, należy określić warunki, które powinna spełniać skarga, aby można było uznać, że Komisja otrzymała informacje dotyczące domniemanej pomocy niezgodnej z prawem oraz nadać bieg badaniu wstępnemu. Skargi niespełniające tych warunków powinny być traktowane jako ogólne informacje dotyczące rynku i nie powinny w każdym przypadku powodować wszczynania dochodzenia z urzędu.
- (33) Skarżący powinni być zobowiązani do wykazania, że są zainteresowanymi stronami w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 1 lit. h) niniejszego rozporządzenia. Powinni być także zobowiązani do przekazania pewnych informacji w formie określonej przez Komisję w przepisach wykonawczych. Aby nie zniechęcać potencjalnych skarżących, przepisy wykonawcze powinny uwzględnić to, że wymogi obowiązujące zainteresowane strony przy składaniu skargi nie powinny być uciążliwe.
- (34) Aby zapewnić konsekwentne traktowanie przez Komisję podobnych kwestii na całym rynku wewnętrznym, należy przewidzieć szczególną podstawę prawną umożliwiającą wszczynanie dochodzeń w odniesieniu do sektorów gospodarki lub określonych instrumentów pomocy w kilku państwach członkowskich. Ze względu na zasadę proporcjonalności i z uwagi na duże obciążenie administracyjne, które takie dochodzenia powodują, badania sektorowe powinny być prowadzone tylko wtedy, kiedy dostępne informacje dają podstawę do uzasadnionych podejrzeń, że środki pomocy państwa w danym sektorze mogłyby powodować istotne ograniczenie lub zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym w kilku państwach członkowskich lub że istniejące środki pomocy stosowane w określonym sektorze w kilku państwach członkowskich, nie są, bądź też przestały być, zgodne z rynkiem wewnętrznym. Takie badania umożliwiłyby Komisji rozstrzygnięcie kwestii horyzontalnych z dziedziny pomocy państwa w sposób efektywny i przejrzysty oraz uzyskanie *ex ante* całościowego obrazu danego sektora.
- (35) W celu umożliwienia Komisji skutecznego monitorowania zgodności z decyzjami Komisji oraz ułatwienia współpracy pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi do celów stałego badania istniejących programów pomocowych w państwach członkowskich zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE, konieczne jest ustanowienie ogólnego obowiązku składania sprawozdań w odniesieniu do wszystkich istniejących programów pomocowych.
- (36) W przypadku gdy Komisja ma poważne wątpliwości co do tego, czy jej decyzje są stosowane, powinna mieć do dyspozycji instrumenty dodatkowe umożliwiające jej pozyskanie informacji koniecznych do sprawdzenia, czy jej decyzje są stosowane. W tym celu właściwym i użytecznym instrumentem są kontrole na miejscu, w szczególności w przypadkach, gdy pomoc mogła być świadczona niezgodnie z przeznaczeniem. Dlatego też Komisja powinna posiadać uprawnienia do przeprowadzania kontroli na miejscu i powinna pozyskać współpracę właściwych organów państw członkowskich, gdy przedsiębiorstwo sprzeciwia się takiej kontroli.
- (37) Spójne stosowanie zasad pomocy państwa wymaga ustalenia sposobu współpracy między sądami państw członkowskich i Komisją. Taka współpraca jest istotna dla wszystkich sądów państw członkowskich stosujących art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE. W szczególności sądy krajowe powinny mieć możliwość zwrócenia się do Komisji o informacje lub o opinię w sprawach dotyczących stosowania zasad pomocy państwa. Komisja powinna mieć także możliwość przekazywania ustnych lub pisemnych uwag sądom, do których zwrócono się o zastosowanie art. 107 ust. 1 lub art. 108 TFUE. Wspomagając sądy krajowe w tej kwestii, Komisja powinna działać zgodnie ze swoim obowiązkiem ochrony interesu publicznego.
- (38) Uwagi i opinie Komisji powinny pozostawać bez uszczerbku dla art. 267 TFUE, ani być prawnie wiążące dla sądów krajowych. Te uwagi i opinie powinny być składane zgodnie z krajowymi przepisami i praktykami proceduralnymi, w tym przepisami i praktykami dotyczącymi ochrony praw stron, przy pełnym poszanowaniu

niezależności sądów krajowych. Uwagi zgłaszane przez Komisję z jej własnej inicjatywy powinny ograniczać się do przypadków, które są istotne dla spójnego stosowania art. 107 ust. 1 lub art. 108 TFUE, w szczególności do przypadków, które mają znaczenie dla egzekwowania lub dalszego rozwoju unijnego orzecznictwa dotyczącego pomocy państwa.

- (39) W interesie przejrzystości i pewności prawa właściwe jest podawanie do publicznej wiadomości informacji o decyzjach Komisji, przy jednoczesnym utrzymaniu zasady, że decyzje w sprawach dotyczących pomocy państwa kierowane są do zainteresowanego państwa członkowskiego. Dlatego właściwe jest publikowanie wszystkich decyzji, które mogłyby mieć wpływ na interesy zainteresowanych stron, w całości lub w formie skróconej, lub udostępnienie kopii takich decyzji zainteresowanym stronom, jeżeli decyzje te nie zostały opublikowane lub jeżeli nie zostały opublikowane w pełnym brzmieniu.
- (40) Komisja przy publikowaniu swoich decyzji powinna przestrzegać przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej, w tym ochrony wszelkich poufnych informacji i danych osobowych, zgodnie z art. 339 TFUE.
- (41) Komisja, w ścisłej współpracy z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa, powinna móc przyjąć przepisy wykonawcze określające szczegółowe zasady dotyczące procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „pomoc” oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1 TFUE;
- b) „istniejąca pomoc” oznacza:
- (i) bez uszczerbku dla art. 144 i 172 Aktu przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, dla pkt 3 i dodatku do załącznika IV do Aktu przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, dla pkt 2 i pkt 3 lit. b) i dodatku do załącznika V do Aktu przystąpienia Bułgarii i Rumunii oraz dla pkt 2 i pkt 3 lit. b) i dodatku do załącznika IV do Aktu przystąpienia Chorwacji, wszelka pomoc istniejąca przed wejściem w życie TFUE w poszczególnych państwach członkowskich, czyli programy pomocowe oraz pomoc indywidualna, które zostały wprowadzone w życie przed wejściem w życie TFUE, a które będą nadal stosowane po jego wejściu w życie w poszczególnych państwach członkowskich;
  - (ii) pomoc dozwoloną, czyli takie programy pomocowe i pomoc indywidualną, które zostały dozwolone przez Komisję lub przez Radę;
  - (iii) pomoc uważaną za dozwoloną na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 lub na podstawie art. 4 ust. 6 niniejszego rozporządzenia lub przed przyjęciem rozporządzenia (WE) nr 659/1999, ale zgodnie z niniejszą procedurą;
  - (iv) pomoc uznaną za pomoc istniejącą na podstawie art. 17 niniejszego rozporządzenia;
  - (v) pomoc, jaka została uznana za pomoc istniejącą, ponieważ można stwierdzić, że w czasie gdy została wprowadzona w życie, nie stanowiła pomocy, a w okresie późniejszym stała się pomocą ze względu na rozwój rynku wewnętrznego bez wprowadzenia zmian przez państwo członkowskie. W przypadku gdy niektóre środki stają się pomocą po liberalizacji danego działania przez prawo Unii, środków takich nie uznaje się za pomoc istniejącą po terminie przyjętym dla liberalizacji;
- c) „nowa pomoc” oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, włącznie ze zmianami istniejącej pomocy;

- d) „program pomocowy” oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez potrzeby dalszych środków wdrażających, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w akcie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony lub w nieokreślonej kwocie;
- e) „pomoc indywidualna” oznacza pomoc, która nie jest przyznawana na podstawie programu pomocowego oraz podlegającą obowiązkowi zgłoszenia pomoc przyznawaną na podstawie programu pomocowego;
- f) „pomoc niezgodna z prawem” oznacza nową pomoc, wprowadzoną w życie z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE;
- g) „pomoc świadczona niezgodnie z przeznaczeniem” oznacza pomoc, wykorzystaną przez beneficjenta z naruszeniem decyzji podjętej na podstawie art. 4 ust. 3 lub art. 7 ust. 3 lub 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 lub art. 4 ust. 3 lub art. 9 ust. 3 lub 4 niniejszego rozporządzenia;
- h) „zainteresowana strona” oznacza którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiegokolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe.

ROZDZIAŁ II

PROCEDURA DOTYCZĄCA POMOCY PODLEGAJĄCEJ ZGŁOSZENIU

Artykuł 2

Zgłoszenie nowej pomocy

1. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów rozporządzeń wydanych zgodnie z art. 109 TFUE lub innych jego przepisów, zainteresowane państwo członkowskie zgłasza Komisji w odpowiednim czasie wszelkie plany przyznania nowej pomocy. Komisja bezzwłocznie informuje zainteresowane państwo członkowskie o otrzymaniu takiego zgłoszenia.
2. W zgłoszeniu zainteresowane państwo członkowskie przedstawia wszystkie informacje konieczne dla umożliwienia Komisji podjęcia decyzji zgodnie z art. 4 i 9 („zgłoszenie kompletne”).

Artykuł 3

Klauzula zawieszająca

Pomocy podlegającej obowiązkowi zgłoszenia zgodnie z art. 2 ust. 1 nie wprowadza się w życie do czasu podjęcia przez Komisję decyzji zezwalającej na taką pomoc lub do czasu uznania takiej decyzji Komisji za podjętą.

Artykuł 4

Badanie wstępne zgłoszenia i decyzje Komisji

1. Komisja bada zgłoszenie bezzwłocznie po jego otrzymaniu. Bez uszczerbku dla art. 10 Komisja podejmuje decyzję zgodnie z ust. 2, 3 lub 4 niniejszego artykułu.
2. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.
3. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że nie ma żadnych wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia z rynkiem wewnętrznym, w stopniu, w jakim mieści się on w zakresie art. 107 ust. 1 TFUE, Komisja podejmuje decyzję, że środek jest zgodny z rynkiem wewnętrznym („decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń”). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych w TFUE wyjątków zastosowano.
4. W przypadku gdy po przeprowadzeniu badania wstępnego Komisja stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia z rynkiem wewnętrznym, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE („decyzja o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia”).

5. Decyzje, o których mowa w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, podejmowane są w terminie dwóch miesięcy. Bieg tego terminu rozpoczyna się następnego dnia po otrzymaniu kompletnego zgłoszenia. Zgłoszenie uznaje się za kompletne, jeżeli w terminie dwóch miesięcy od jego otrzymania lub od otrzymania wszelkich dodatkowych informacji, o jakie się zwrócono, Komisja nie zażąda żadnych dalszych informacji. Okres ten może zostać przedłużony za zgodą zarówno Komisji, jak i zainteresowanego państwa członkowskiego. W przypadku gdy jest to właściwe, Komisja może ustalić krótsze terminy.

6. W przypadku gdy Komisja nie podejmuje decyzji zgodnie z ust. 2, 3 lub 4 w terminie ustanowionym w ust. 5, pomoc uznaje się za dozwoloną przez Komisję. Zainteresowane państwo członkowskie może wówczas wdrożyć te środki po uprzednim zgłoszeniu Komisji, chyba że Komisja podejmie decyzję na mocy niniejszego artykułu w terminie 15 dni roboczych od otrzymania zgłoszenia.

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie informacji skierowany do zgłaszającego państwa członkowskiego

1. W przypadku gdy Komisja uznaje, że informacje dostarczone przez zainteresowane państwo członkowskie w odniesieniu do środka będącego przedmiotem zgłoszenia na podstawie art. 2 nie są kompletne, występuje z wnioskiem o udzielenie wszelkich koniecznych informacji dodatkowych. W przypadku gdy państwo członkowskie udzieli odpowiedzi na taki wniosek, Komisja informuje państwo członkowskie o otrzymaniu odpowiedzi.

2. W przypadku gdy zainteresowane państwo członkowskie nie dostarczy informacji, o które wystąpiono z wnioskiem w terminie wyznaczonym przez Komisję, lub dostarczy informacje niekompletne, Komisja wysyła ponaglenie, przewidujące odpowiedni dodatkowy termin, w którym informacje mają być dostarczone.

3. Zgłoszenie uważa się za wycofane, jeżeli informacje, o które wystąpiono z wnioskiem, nie zostaną dostarczone w wyznaczonym terminie, chyba że przed upływem tego terminu został on albo przedłużony za zgodą zarówno Komisji, jak i zainteresowanego państwa członkowskiego, albo jeśli zainteresowane państwo członkowskie w należycie uzasadnionym oświadczeniu poinformuje Komisję, że uważa zgłoszenie za kompletne, ponieważ, dodatkowe informacje, o które wystąpiono z wnioskiem, nie są dostępne lub zostały już dostarczone. W takim przypadku bieg terminu, o którym mowa w art. 4 ust. 5, rozpoczyna się od następnego dnia po otrzymaniu oświadczenia. Jeżeli zgłoszenie uznaje się za wycofane, Komisja informuje o tym państwo członkowskie.

Artykuł 6

Formalna procedura dochodzenia

1. Decyzja o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia zawiera podsumowanie odpowiednich kwestii faktycznych i prawnych, wstępną ocenę Komisji dotyczącą charakteru pomocowego proponowanego środka oraz określa wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym. W decyzji wzywa się zainteresowane państwo członkowskie i inne zainteresowane strony do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może przedłużyć wyznaczony termin.

2. Otrzymane uwagi przedstawiane są zainteresowanemu państwu członkowskiemu. Jeżeli zainteresowana strona wystąpi z wnioskiem, ze względu na potencjalną szkodę, jej tożsamości nie ujawnia się zainteresowanemu państwu członkowskiemu. Zainteresowane państwo członkowskie może odpowiedzieć na przedstawione uwagi w wyznaczonym terminie, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może przedłużyć wyznaczony termin.

Artykuł 7

Wniosek o udzielenie informacji skierowany do innych źródeł

1. Po wszczęciu formalnej procedury dochodzenia przewidzianej w art. 6, w szczególności gdy chodzi o przypadki złożone technicznie podlegające ocenie merytorycznej, Komisja może – jeżeli informacje dostarczone przez zainteresowane państwo członkowskie w trakcie badania wstępnego nie są wystarczające – zwrócić się do innego państwa członkowskiego, przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw z wnioskiem o przekazanie wszelkich informacji dotyczących rynku, jakie są jej niezbędne do dokończenia oceny danego środka, z należyty uwzględnieniem zasady proporcjonalności, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw.

2. Komisja może zwracać się o udzielenie informacji wyłącznie wtedy, gdy:
  - a) ograniczają się one do formalnych procedur dochodzenia, które Komisja uznała za – jak dotąd – nieskuteczne; oraz
  - b) jeżeli chodzi o beneficjentów pomocy, zainteresowane państwo członkowskie wyrazi zgodę na złożenie takiego wniosku.
3. Przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw udzielające informacji na wniosek Komisji o udzielenie informacji dotyczących rynku, złożony na podstawie ust. 6 i 7, przekazują odpowiedzi jednocześnie Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu, o ile dostarczone dokumenty nie zawierają informacji, które wobec tego państwa członkowskiego są poufne.

Komisja prowadzi i monitoruje przekazywanie informacji między państwami członkowskimi, przedsiębiorstwami lub związkami przedsiębiorstw oraz weryfikuje domniemaną poufność przekazywanych informacji.

4. Komisja zwraca się z wnioskiem o udzielenie wyłącznie informacji, którymi dysponuje państwo członkowskie, przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw objęty tym wnioskiem.
5. Państwa członkowskie przekazują informacje na podstawie zwykłego wniosku o udzielenie informacji w terminie wyznaczonym przez Komisję, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli wymaganych informacji w tym terminie lub dostarczone informacje będą niepełne, Komisja przesyła stosowne ponaglenie.
6. Komisja może – w drodze zwykłego wniosku o udzielenie informacji – zażądać przekazania informacji od przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw. Występując do przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw ze zwykłym wnioskiem o udzielenie informacji, Komisja podaje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje, jakie informacje są wymagane, oraz wyznacza proporcjonalny termin, w którym informacji należy dostarczyć. Poucza także o grzywnach przewidzianych w art. 8 ust. 1 za przekazanie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.
7. Komisja może w drodze decyzji zażądać przekazania informacji od przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw. Zwracając się w drodze decyzji o udzielenie informacji do przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, Komisja podaje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje, jakie informacje są wymagane, oraz wyznacza proporcjonalny termin, w którym informacji należy dostarczyć. Poucza także o grzywnach przewidzianych w art. 8 ust. 1 oraz okresowych karach pieniężnych przewidzianych w art. 8 ust. 2 lub takie okresowe kary pieniężną nakładą, stosownie do przypadku. Komisja poucza również o prawie przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw do wniesienia odwołania od decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
8. Występując z wnioskiem na podstawie ust. 1 lub 6 niniejszego artykułu lub przyjmując decyzję na podstawie ust. 7, Komisja przekazuje równocześnie zainteresowanemu państwu członkowskiemu kopię takiego wniosku lub decyzji. Komisja wskazuje także kryteria zastosowane przy wyborze adresatów wniosku lub decyzji.
9. Informacji, o których udzielenie wystąpiono z wnioskiem lub których zażądano, dostarczają w imieniu przedsiębiorstw ich właściciele lub przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych, spółek, firm lub związków nieposiadających osobowości prawnej – osoby upoważnione do ich reprezentowania z mocy prawa lub statutu. Osoby należycie upoważnione do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Ci ostatni pozostają jednak w pełni odpowiedzialni, jeżeli przedłożone informacje są nieprawdziwe, niekompletne lub wprowadzają w błąd.

Artykuł 8

Grzywny i okresowe kary pieniężne

1. Komisja może, jeżeli uzna to za konieczne i proporcjonalne, nałożyć w drodze decyzji na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw grzywny nieprzekraczające 1 % ich całkowitego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym, jeżeli umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa:
  - a) w odpowiedzi na wniosek złożony na podstawie art. 7 ust. 6 dostarczają nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji;
  - b) w odpowiedzi na decyzję przyjętą na podstawie art. 7 ust. 7 dostarczają nieprawdziwych, niepełnych lub wprowadzających w błąd informacji lub nie dostarczają informacji w wyznaczonym terminie.

2. Komisja może w drodze decyzji nakładać na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw okresowe kary pieniężne, jeżeli przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw nie przedstawią pełnych i prawdziwych informacji, o których udzielenie zwróciła się Komisja w drodze decyzji przyjętej na podstawie art. 7 ust. 7.

Okresowe kary pieniężne nie mogą przekraczać 5 % średniego dziennego obrotu danego przedsiębiorstwa lub związku w poprzedzającym roku obrotowym za każdy dzień roboczy spóźnienia, naliczane od daty ustalonej w decyzji, do czasu przedstawienia pełnych i prawdziwych informacji, o których udzielenie zwróciła się lub których zażądała Komisja.

3. Ustalając wysokość grzywny lub okresowej kary pieniężnej, bierze się pod uwagę charakter, wagę i czas trwania naruszenia, z należyтым uwzględnieniem zasad proporcjonalności i stosowności, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw.

4. Jeżeli przedsiębiorstwa lub związek przedsiębiorstw spełniły obowiązek, którego wykonanie miała zapewnić okresowa kara pieniężna, Komisja może obniżyć ostateczną kwotę okresowej kary pieniężnej w stosunku do kwoty wynikającej z pierwotnej decyzji o nałożeniu okresowych kar pieniężnych. Komisja może też anulować nałożoną okresową karę pieniężną.

5. Przed przyjęciem jakiegokolwiek decyzji zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu Komisja wyznacza ostateczny termin dwóch tygodni na otrzymanie brakujących informacji dotyczących rynku od zainteresowanych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw oraz zapewnia im możliwość przedstawienia ich stanowisk.

6. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania – w rozumieniu art. 261 TFUE – w sprawie skarg dotyczących grzywien lub okresowych kar pieniężnych nałożonych przez Komisję. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Artykuł 9

Decyzje Komisji o zakończeniu formalnej procedury dochodzenia

1. Bez uszczerbku dla art. 10 formalna procedura dochodzenia zostaje zakończona w formie decyzji zgodnie z ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy Komisja stwierdza, gdzie jest to właściwe, po dokonaniu przez zainteresowane państwo członkowskie zmiany, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja stwierdza, gdzie jest to właściwe, po dokonaniu przez zainteresowane państwo członkowskie zmiany, że wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia z rynkiem wewnętrznym zostały usunięte, stwierdza w drodze decyzji, że pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym („decyzja pozytywna”). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych w TFUE wyjątków zastosowano.

4. Komisja może do decyzji pozytywnej dołączyć warunki, na jakich dana pomoc może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym, i może ustanowić obowiązki, umożliwiające monitorowanie zgodności z decyzją („decyzja warunkowa”).

5. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że pomoc będąca przedmiotem zgłoszenia nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, stwierdza w drodze decyzji („decyzja negatywna”), że pomoc nie może zostać wprowadzona w życie.

6. Decyzje podjęte zgodnie z ust. 2–5 podejmowane są bezzwłocznie po usunięciu wątpliwości, o których mowa w art. 4 ust. 4. Komisja podejmuje zależnie od możliwości wysiłki w celu podjęcia decyzji w terminie 18 miesięcy od wszczęcia procedury. Termin ten może zostać przedłużony w drodze porozumienia między Komisją a zainteresowanym państwem członkowskim.

7. Po wygaśnięciu terminu, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, i jeżeli zainteresowane państwo członkowskie wystąpi z takim wnioskiem, Komisja w terminie dwóch miesięcy podejmuje decyzję na podstawie dostępnych jej informacji. Jeżeli jest to właściwe, w przypadku gdy dostarczone informacje nie są wystarczające do ustalenia zgodności, Komisja podejmuje decyzję negatywną.

8. Przed przyjęciem jakiegokolwiek decyzji zgodnie z ust. 2–5 Komisja umożliwi zainteresowanemu państwu członkowskiemu przedstawienie swojego stanowiska w terminie, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca, na temat informacji otrzymanych przez Komisję i przekazanych temu państwu członkowskiemu zgodnie z art. 7 ust. 3.

9. Komisja nie wykorzystuje poufnych informacji, które zostały przekazane przez respondentów i nie mogą zostać zagregowane lub w inny sposób zanonimizowane, w żadnej decyzji podejmowanej zgodnie z ust. 2–5 niniejszego artykułu, chyba że wcześniej uzyska ich zgodę na ujawnienie tych informacji zainteresowanemu państwu członkowskiemu. Komisja może podjąć uzasadnioną decyzję, o której powiadamia zainteresowane przedsiębiorstwo lub zainteresowany związek przedsiębiorstw i w której uznaje, że informacje przekazane przez respondenta i oznaczone jako poufne nie są chronione, a także wyznacza datę, po której informacje zostaną ujawnione. Okres ten nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

10. Komisja należy uwzględnić uzasadnione interesy przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony ich tajemnic handlowych i innych informacji poufnych. Przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, które przekazują informacje zgodnie z art. 7 i które nie są beneficjentami danego środka pomocy państwa, mogą wystąpić z wnioskiem uzasadnionym potencjalną szkodą o to, by ich dane identyfikacyjne nie zostały ujawnione zainteresowanemu państwu członkowskiemu.

Artykuł 10

Wycofanie zgłoszenia

1. Zainteresowane państwo członkowskie może wycofać zgłoszenie w rozumieniu art. 2 w odpowiednim czasie, zanim Komisja podejmie decyzję na podstawie art. 4 lub art. 9.
2. W przypadku gdy Komisja wszczęła formalną procedurę dochodzenia, Komisja zamyka tę procedurę.

Artykuł 11

Cofnięcie decyzji

Komisja może cofnąć decyzję podjętą zgodnie z art. 4 ust. 2 lub 3, lub art. 9 ust. 2, 3 lub 4, po udzieleniu zainteresowanemu państwu członkowskiemu możliwości przedłożenia uwag, gdy decyzja została podjęta na podstawie nieprawidłowych informacji udzielonych w toku procedury, które były czynnikiem decydującym dla tej decyzji. Przed cofnięciem decyzji i podjęciem nowej decyzji Komisja wszczyna formalną procedurę dochodzenia zgodnie z art. 4 ust. 4. Art. 6, 9 i 12, art. 13 ust. 1, art. 15, 16 i 17 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ III

PROCEDURA DOTYCZĄCA POMOCY NIEZGODNEJ Z PRAWEM

Artykuł 12

Badanie, wniosek o udzielenie informacji oraz nakaz udzielenia informacji

1. Bez uszczerbku dla art. 24 Komisja może z własnej inicjatywy zbadać informacje dotyczące domniemanej pomocy niezgodnej z prawem, bez względu na ich źródło.

Komisja bada bez zbędnej zwłoki wszelkie skargi złożone przez zainteresowane strony zgodnie z art. 24 ust. 2 i zapewnia, aby zainteresowane państwo członkowskie było w pełnym zakresie i regularnie informowane o postępach i wynikach tego badania.

2. W razie konieczności Komisja występuje do zainteresowanego państwa członkowskiego z wnioskiem o udzielenie informacji. Art. 2 ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Po wszczęciu formalnej procedury dochodzenia Komisja może także wystąpić o informacje do każdego innego państwa członkowskiego, przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, zgodnie z art. 7 i 8, które stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku gdy pomimo ponaglenia wystosowanego zgodnie z art. 5 ust. 2 zainteresowane państwo członkowskie nie dostarcza informacji, o które wystąpiono z wnioskiem, w terminie wyznaczonym przez Komisję lub jeżeli dostarcza informacje niekompletne, Komisja może w formie decyzji wymagać dostarczenia informacji („nakaz udzielenia informacji”). Decyzja określa, jakie informacje są wymagane, i wyznacza stosowny termin, w jakim informacje te mają zostać dostarczone.

Artykuł 13

Nakaz zawieszenia lub tymczasowej windykacji pomocy

1. Komisja może, po umożliwieniu zainteresowanemu państwu członkowskiemu przedstawienia uwag, podjąć decyzję nakazującą państwu członkowskiemu zawieszenie wszelkiej pomocy niezgodnej z prawem do momentu podjęcia przez Komisję decyzji w sprawie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym („nakaz zawieszenia”).

2. Komisja może, po umożliwieniu zainteresowanemu państwu członkowskiemu złożenia uwag, podjąć decyzję nakazującą państwu członkowskiemu tymczasową windykację jakiegokolwiek pomocy niezgodnej z prawem do momentu podjęcia przez Komisję decyzji o zgodności takiej pomocy z rynkiem wewnętrznym („nakaz windykacji”), jeżeli zostaną spełnione następujące kryteria:

- a) zgodnie z przyjętą praktyką nie ma wątpliwości co do charakteru pomocowego danego środka;
- b) wymagane jest pilne działanie;
- c) istnieje poważne ryzyko wyrządzenia konkurentowi poważnej i nieodwracalnej szkody.

Windykacja zostaje przeprowadzona zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 2 i 3. Po skutecznym zwrocie pomocy Komisja podejmuje decyzję w terminie stosowanym dla pomocy będącej przedmiotem zgłoszenia.

Komisja może upoważnić państwo członkowskie do powiązania zwrotu pomocy z wypłatą pomocy na podtrzymanie działalności dla zainteresowanej firmy.

Przepisy niniejszego ustępu mają zastosowanie jedynie w odniesieniu do pomocy niezgodnej z prawem wdrożonej po wejściu w życie rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

Artykuł 14

Niezastosowanie się do nakazu

Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu zawieszenia lub nakazu windykacji, Komisja jest uprawniona, badając istotę sprawy na podstawie dostępnych informacji, do przekazania sprawy bezpośrednio Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz do złożenia wniosku o przyjęcie deklaracji, że niezastosowanie się stanowi naruszenie TFUE.

Artykuł 15

Decyzje Komisji

1. Badanie pomocy, która mogła być niezgodna z prawem, skutkuje decyzją na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4. W przypadku decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia postępowanie zostaje zakończone w drodze decyzji, podjętej zgodnie z art. 9. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji.

2. W sprawach dotyczących możliwej pomocy niezgodnej z prawem i bez uszczerbku dla art. 13 ust. 2 Komisja nie jest związana terminem określonym w art. 4 ust. 5, art. 9 ust. 6 i art. 9 ust. 7.
3. Art. 11 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 16

Windykacja pomocy

1. W przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy niezgodnej z prawem, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta („decyzja o windykacji”). Komisja nie wymaga windykacji pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii.
2. Pomoc podlegająca windykacji na podstawie decyzji o windykacji obejmuje odsetki naliczone według właściwej stopy ustalonej przez Komisję. Odsetki są płatne od dnia, w którym pomoc niezgodna z prawem została udostępniona beneficjentowi do daty jej windykacji.
3. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydanego zgodnie z art. 278 TFUE, windykacja zostaje przeprowadzona bezzwłocznie i zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym zainteresowanego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidują one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie decyzji Komisji. W tym celu oraz w wypadku postępowania przed sądami krajowymi, zainteresowane państwa członkowskie podejmują wszelkie konieczne kroki, jakie dostępne są w ich odpowiednich systemach prawnych, łącznie ze środkami tymczasowymi, bez uszczerbku dla prawa Unii.

ROZDZIAŁ IV

OKRESY PRZEDAWNIEŃ

Artykuł 17

Okres przedawnienia windykacji pomocy

1. Uprawnienia Komisji w zakresie windykacji pomocy podlegają 10-letniemu okresowi przedawnienia.
2. Okres przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu, w którym przyznano pomoc niezgodną z prawem beneficjentowi albo w charakterze pomocy indywidualnej, albo w ramach programu pomocowego. Jakiegokolwiek działanie, podejmowane przez Komisję lub przez państwo członkowskie, działające na wniosek Komisji w odniesieniu do pomocy niezgodnej z prawem powoduje przerwanie okresu przedawnienia. Każde przerwanie powoduje, że okres przedawnienia zaczyna biec od początku. Okres przedawnienia zostaje zawieszony, dopóki decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
3. Jakąkolwiek pomoc, w odniesieniu do której upłynął okres przedawnienia, uznaje się za pomoc istniejącą.

Artykuł 18

Okres przedawnienia nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Uprawnienia przyznane Komisji na mocy art. 8 podlegają trzyletniemu okresowi przedawnienia.
2. Okres, o którym mowa w ust. 1, rozpoczyna bieg w dniu, w którym popełniono naruszenie, o którym mowa w art. 8. Jednakże w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń bieg okresu przedawnienia rozpoczyna się w dniu zaprzestania naruszenia.

3. Wszelkie działania podjęte przez Komisję w celu przeprowadzenia dochodzenia lub postępowania w odniesieniu do naruszenia, o którym mowa w art. 8, przerywają bieg okresu przedawnienia nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych ze skutkiem od daty powiadomienia danego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw o podjętym działaniu.
4. Po każdej przerwie okres przedawnienia zaczyna biec od nowa. Jednakże okres przedawnienia upływa najpóźniej w dniu, w którym upływa sześć lat, a Komisja nie nałożyła grzywny lub okresowej kary pieniężnej. Okres ten przedłuża się o czas, w którym bieg okresu przedawnienia był zawieszony zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.
5. Bieg okresu przedawnienia nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych ulega zawieszeniu na okres, w którym decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 19

Okresy przedawnienia egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Uprawnienia Komisji do egzekwowania decyzji wydanych na podstawie art. 8 podlegają pięcioletniemu okresowi przedawnienia.
2. Okres, o którym mowa w ust. 1, rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja wydana na podstawie art. 8 stała się ostateczna.
3. Bieg okresu przedawnienia przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu zostaje przerwany:
  - a) przez powiadomienie o decyzji o zmianie pierwotnej kwoty grzywny lub okresowej kary pieniężnej, bądź o odrzuceniu wniosku o zmianę;
  - b) przez działanie państwa członkowskiego, działającego na wniosek Komisji, lub Komisji, mające na celu wyegzekwowanie zapłaty grzywny lub okresowej kary pieniężnej.
4. Po każdej przerwie okres przedawnienia zaczyna biec od nowa.
5. Bieg okresu przedawnienia przewidzianego w ust. 1 ulega zawieszeniu na okres:
  - a) w którym przyznano respondentowi czas na zapłatę;
  - b) zawieszenia egzekucji płatności na podstawie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ V

PROCEDURA DOTYCZĄCA POMOCY ŚWIADCZONEJ NIEZGODNIE Z PRZEZNACZENIEM

Artykuł 20

Pomoc świadczona niezgodnie z przeznaczeniem

Bez uszczerbku dla art. 28 Komisja może w przypadkach pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem wszcząć formalną procedurę dochodzenia na podstawie art. 4 ust. 4. Art. 6–9, 11 i 12, art. 13 ust. 1 oraz art. 14–17 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ VI

PROCEDURA DOTYCZĄCA ISTNIEJĄCYCH PROGRAMÓW POMOCOWYCH*Artykuł 21***Współpraca na podstawie art. 108 ust. 1 TFUE**

1. Komisja otrzymuje od zainteresowanego państwa członkowskiego wszelkie informacje konieczne do przeprowadzenia przeglądu, we współpracy z państwem członkowskim, istniejących programów pomocowych na podstawie art. 108 ust. 1 TFUE.
2. W przypadku gdy Komisja uważa, że istniejący program pomocowy nie jest lub przestaje być zgodny z rynkiem wewnętrznym, informuje zainteresowane państwo członkowskie o swojej opinii wstępnej i umożliwia zainteresowanemu państwu członkowskiemu przedstawienie uwag w terminie jednego miesiąca. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może ten termin przedłużyć.

*Artykuł 22***Propozycja właściwych środków**

W przypadku gdy w świetle informacji przedłożonych przez państwo członkowskie na podstawie art. 21 Komisja stwierdza, że istniejący program pomocowy nie jest lub przestaje być zgodny z rynkiem wewnętrznym, Komisja wydaje skierowane do zainteresowanego państwa członkowskiego zalecenie zawierające propozycję właściwych środków. Zalecenie może w szczególności zawierać propozycję:

- a) rzeczowej zmiany programu pomocowego; lub
- b) wprowadzenia wymogów proceduralnych; lub
- c) wycofania programu pomocowego.

*Artykuł 23***Skutki prawne propozycji właściwych środków**

1. W przypadku gdy zainteresowane państwo członkowskie podejmuje proponowane środki i informuje o tym Komisję, Komisja stwierdza to ustalenie i informuje o tym państwo członkowskie. Państwo członkowskie staje się związane zgodą na wdrożenie właściwych środków.
2. W przypadku gdy zainteresowane państwo członkowskie nie przyjmuje proponowanych środków, a Komisja, po uwzględnieniu argumentów zainteresowanego państwa członkowskiego nadal uważa, że środki te są konieczne, wszczyna postępowanie na podstawie art. 4 ust. 4. Art. 6, 9 i 11 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ VII

ZAINTERESOWANE STRONY*Artykuł 24***Prawa zainteresowanych stron**

1. Każda zainteresowana strona może przedłożyć uwagi na podstawie art. 6 po decyzji Komisji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia. Do każdej z zainteresowanych stron, która przedłożyła takie uwagi, oraz do każdego beneficjenta pomocy indywidualnej zostaje wysłana kopia decyzji podjętej przez Komisję na podstawie art. 9.
2. Każda z zainteresowanych stron może złożyć skargę w celu poinformowania Komisji o wszelkiej domniemanej pomocy niezgodnej z prawem lub wszelkiej domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W tym celu zainteresowana strona należycie wypełnia formularz, który określono w przepisach wykonawczych, o których mowa w art. 33, oraz przekazuje wszystkie wymagane w nim obowiązkowe informacje.

Jeżeli Komisja uważa, że zainteresowana strona nie spełnia wymogów dotyczących obowiązkowego formularza skargi lub że okoliczności faktyczne i prawne przedstawione przez zainteresowaną stronę nie stanowią wystarczającej podstawy, by wykazać – na podstawie badania *prima facie* – istnienie pomocy niezgodnej z prawem lub pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem, informuje o tym zainteresowaną stronę i wzywa ją do przekazania uwag w wyznaczonym terminie, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca. Jeżeli zainteresowana strona nie przekaże swoich uwag w wyznaczonym terminie, skargę uznaje się za wycofaną. Komisja informuje zainteresowane państwo członkowskie o uznaniu skargi za wycofaną.

Komisja przesyła skarżącemu kopię decyzji w danej sprawie dotyczącej przedmiotu skargi.

3. Na wniosek każda z zainteresowanych stron otrzymuje kopię jakiegokolwiek decyzji podjętej na podstawie art. 4 i 9, art. 12 ust. 3 i art. 13.

ROZDZIAŁ VIII

DOCHODZENIA DOTYCZĄCE SEKTORÓW GOSPODARKI I INSTRUMENTÓW POMOCY

Artykuł 25

Dochodzenia dotyczące sektorów gospodarki i instrumentów pomocy

1. Jeżeli dostępne informacje dają podstawę do uzasadnionych podejrzeń, że środki pomocy państwa stosowane w danym sektorze lub oparte na określonym instrumencie pomocy mogą istotnie ograniczać lub zakłócać konkurencję na rynku wewnętrznym w kilku państwach członkowskich, bądź też że istniejące środki pomocy stosowane w danym sektorze w kilku państwach członkowskich nie są, lub przestały być, zgodne z rynkiem wewnętrznym, Komisja może przeprowadzić dochodzenie w różnych państwach członkowskich w odniesieniu do tego sektora gospodarki lub wykorzystania danego instrumentu pomocy. W toku dochodzenia Komisja może zwrócić się do zainteresowanych państw członkowskich lub przedsiębiorstw, lub związków przedsiębiorstw o przekazanie informacji niezbędnych do stosowania art. 107 i 108 TFUE, z należytym uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

We wszystkich wnioskach o udzielenie informacji wysyłanych na podstawie niniejszego artykułu Komisja podaje uzasadnienie wszczęcia dochodzenia i wyboru adresatów.

Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące wyników dochodzenia w odniesieniu do określonych sektorów gospodarki lub instrumentów pomocy w różnych państwach członkowskich i zwraca się do zainteresowanych państw członkowskich i przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw o przedłożenie uwag.

2. Informacje uzyskane w czasie dochodzeń sektorowych mogą być wykorzystywane w ramach procedur prowadzonych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

3. Art. 5, 7 i 8 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ IX

MONITOROWANIE

Artykuł 26

Sprawozdania roczne

1. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania roczne w sprawie wszystkich istniejących programów pomocowych, w odniesieniu do których nie nałożono żadnych szczegółowych obowiązków sprawozdawczych w decyzji warunkowej podjętej zgodnie z art. 9 ust. 4.

2. W przypadku gdy mimo ponaglenia zainteresowane państwo członkowskie nie złoży sprawozdania rocznego, Komisja może postępować zgodnie z art. 22 w odniesieniu do danego programu pomocowego.

*Artykuł 27***Kontrole na miejscu**

1. W przypadku gdy Komisja ma poważne wątpliwości, czy decyzje o niewnoszeniu sprzeciwu, decyzje pozytywne lub decyzje warunkowe w odniesieniu do pomocy indywidualnej są realizowane, zainteresowane państwo członkowskie po uzyskaniu możliwości przedstawienia uwag zezwala Komisji na przeprowadzenie kontroli na miejscu.
2. Urzędnicy upoważnieni przez Komisję uprawnieni są, w celu weryfikacji zgodności z decyzją, do:
  - a) wejścia na teren wszelkich obiektów oraz nieruchomości danego przedsiębiorstwa;
  - b) zwracania się o ustne wyjaśnienia na miejscu;
  - c) badania ksiąg i innych dokumentów handlowych oraz wykonywania lub żądania kopii.Komisja może być wspierana w razie konieczności przez niezależnych biegłych.
3. Komisja informuje zainteresowane państwo członkowskie w stosownym czasie i na piśmie o kontroli na miejscu oraz danych osobowych upoważnionych urzędników i biegłych. Jeżeli państwo członkowskie posiada należycie uzasadnione zastrzeżenia co do wyboru biegłych dokonanego przez Komisję, biegli zostają wyznaczeni na podstawie porozumienia z państwem członkowskim. Urzędnicy Komisji oraz biegli upoważnieni do przeprowadzania kontroli na miejscu przedstawiają upoważnienie na piśmie, określające przedmiot i cel wizyty.
4. Urzędnicy upoważnieni przez państwo członkowskie, na którego terytorium odbędzie się kontrola mogą być obecni podczas kontroli.
5. Komisja dostarcza państwu członkowskiemu kopie wszelkich sprawozdań, opracowanych w wyniku kontroli.
6. W przypadku gdy przedsiębiorstwo sprzeciwia się przeprowadzeniu kontroli, nakazanej decyzją Komisji na mocy niniejszego artykułu, zainteresowane państwo członkowskie zapewnia konieczną pomoc urzędnikom i biegłym, upoważnionym przez Komisję, w celu umożliwienia im przeprowadzenia kontroli.

*Artykuł 28***Niezastosowanie się do decyzji i orzeczeń**

1. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie nie zastosuje się do decyzji warunkowej lub negatywnej, w szczególności w przypadkach, o których mowa w art. 16 niniejszego rozporządzenia, Komisja może przekazać sprawę bezpośrednio Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE.
2. Jeżeli Komisja uważa, że zainteresowane państwo członkowskie nie zastosowało się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komisja może wnieść sprawę zgodnie z art. 260 TFUE.

ROZDZIAŁ X

WSPÓLPRACA Z SĄDAMI KRAJOWYMI*Artykuł 29***Współpraca z sądami krajowymi**

1. W celu stosowania art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE sądy państw członkowskich mogą zwracać się do Komisji o przekazanie informacji będących w jej posiadaniu lub jej opinii w odniesieniu do kwestii dotyczących stosowania zasad pomocy państwa.

2. Jeżeli wymaga tego spójne stosowanie art. 107 ust. 1 lub art. 108 TFUE, Komisja może, działając z własnej inicjatywy, przedstawiać pisemne uwagi sądom państw członkowskich, które są odpowiedzialne za stosowanie zasad pomocy państwa. Za zgodą danego sądu Komisja może również przedstawiać uwagi ustne.

Przed formalnym przedstawieniem uwag Komisja informuje zainteresowane państwo członkowskie o swoim zamiarze.

Wyłącznie w celu przygotowania własnych uwag Komisja może zwrócić się z wnioskiem do odpowiedniego sądu państwa członkowskiego o przekazanie dokumentów będących do dyspozycji sądu i koniecznych do oceny sprawy przez Komisję.

ROZDZIAŁ XI

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 30

Tajemnica zawodowa

Komisja i państwa członkowskie, ich urzędnicy i inni pracownicy, włącznie z niezależnymi biegłymi wyznaczonymi przez Komisję, nie mogą ujawniać informacji, w których posiadanie weszli w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia i które są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej.

Artykuł 31

Adresat decyzji

1. Decyzje podjęte na podstawie art. 7 ust. 7, art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 9 ust. 9 skierowane są do zainteresowanych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw. Komisja bezzwłocznie notyfikuje decyzję adresatowi i umożliwia mu wskazanie Komisji, które informacje są jego zdaniem objęte obowiązkiem tajemnicy zawodowej.
2. Wszystkie inne decyzje Komisji podjęte na podstawie rozdziałów II, III, V, VI i IX skierowane są do zainteresowanych państw członkowskich. Komisja bezzwłocznie notyfikuje je zainteresowanemu państwu członkowskiemu i umożliwia mu wskazanie Komisji, które informacje są jego zdaniem objęte obowiązkiem tajemnicy zawodowej.

Artykuł 32

Publikacja decyzji

1. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* skrócone zawiadomienie o decyzjach, które podejmuje na podstawie art. 4 ust. 2 i 3 oraz art. 22, w związku z art. 23 ust. 1. Skrócone zawiadomienie zawiera oświadczenie, że kopia decyzji jest dostępna w oryginalnej wersji lub wersjach językowych.
2. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzje, które podejmuje na podstawie art. 4 ust. 4 w ich oryginalnej wersji językowej. W *Dzienniku Urzędowym* publikowanym w językach innych niż oryginalna wersja językowa oryginalnej wersji językowej towarzyszy streszczenie w języku tego *Dziennika Urzędowego*.
3. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzje, które podejmuje na podstawie art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 9.
4. W przypadkach gdy stosuje się art. 4 ust. 6 lub art. 10 ust. 2, krótkie zawiadomienie opublikowane zostaje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
5. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może podjąć decyzję o opublikowaniu decyzji podjętych na podstawie art. 108 ust. 2 akapit trzeci TFUE w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 33***Przepisy wykonawcze**

Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 34, uprawniona jest do przyjęcia przepisów wykonawczych dotyczących:

- a) formy, treści i innych szczegółów zgłoszeń;
- b) formy, treści i innych szczegółów sprawozdań rocznych;
- c) formy, treści i innych szczegółów skarg składanych zgodnie z art. 12 ust. 1 i art. 24 ust. 2;
- d) szczegółów dotyczących terminów i obliczania terminów; oraz
- e) stopy procentowej, o której mowa w art. 16 ust. 2.

*Artykuł 34***Konsultacje z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa**

1. Przed przyjęciem jakiegokolwiek przepisu wykonawczego na podstawie art. 33 Komisja konsultuje się z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa ustanowionym rozporządzeniem Rady (UE) 2015/1588 ⁽¹⁾ (zwanym dalej „komitetem”).
2. Konsultacje z komitetem odbywają się na posiedzeniach zwołanych przez Komisję. Projekty i dokumenty, które mają zostać zbadane, są załączane do zgłoszenia. Posiedzenie odbywa się nie wcześniej niż w terminie dwóch miesięcy od wysłania zgłoszenia. Okres ten może zostać skrócony w pilnym przypadku.
3. Przedstawiciel Komisji składa komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy, a w razie potrzeby w drodze głosowania.
4. Opinię zapisuje się w protokole. Ponadto każde państwo członkowskie ma prawo zwrócenia się o wpisanie do protokołu swojego stanowiska. Komitet może zalecić publikację opinii w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
5. Komisja bierze pod uwagę opinię komitetu w jak najszerszym zakresie i informuje komitet o zakresie, w jakim jego opinia została uwzględniona.

*Artykuł 35***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

*Artykuł 36***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1588 z dnia 13 lipca 2015 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2015 r.

W imieniu Rady

F. ETGEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999	(Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1)
Punkt 5.6 załącznika II do Aktu przystąpienia z 2003 r.	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006	(Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1)
Rozporządzenie Rady (WE) nr 517/2013	(Dz.U. L 158 z 10.6.2013, s. 1)
Rozporządzenie Rady (WE) nr 734/2013	(Dz.U. L 204 z 31.7.2013, s. 15)

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 659/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–6	art. 1–6
art. 6a	art. 7
art. 6b	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9	art. 11
art. 10	art. 12
art. 11 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 11 ust. 2, akapit pierwszy, wyrażenie wprowadzające	art. 13 ust. 2, akapit pierwszy, wyrażenie wprowadzające
art. 11 ust. 2, akapit pierwszy, tiret pierwsze	art. 13 ust. 2, akapit pierwszy, lit. a)
art. 11 ust. 2, akapit pierwszy, tiret drugie	art. 13 ust. 2, akapit pierwszy, lit. b)
art. 11 ust. 2, akapit pierwszy, tiret trzecie	art. 13 ust. 2, akapit pierwszy, lit. c)
art. 11 ust. 2, akapit drugi, trzeci i czwarty	art. 13 ust. 2, akapit drugi, trzeci i czwarty
art. 12	art. 14
art. 13	art. 15
art. 14	art. 16
art. 15	art. 17
art. 15a	art. 18
art. 15b	art. 19
art. 16	art. 20
art. 17	art. 21
art. 18	art. 22
art. 19	art. 23
art. 20	art. 24
art. 20a	art. 25
art. 21	art. 26
art. 22	art. 27
art. 23	art. 28
art. 23a	art. 29
art. 24	art. 30
art. 25	art. 31
art. 26 ust. 1 i 2	art. 32 ust. 1 i 2
art. 26 ust. 2 lit. a)	art. 32 ust. 3

Rozporządzenie (WE) nr 659/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 26 ust. 3	art. 32 ust. 3
art. 26 ust. 4	art. 32 ust. 4
art. 26 ust. 5	art. 32 ust. 5
art. 27	art. 33
art. 28	—
art. 29	art. 34
—	art. 35
art. 30	art. 36
—	załącznik I
—	załącznik II